

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ελληνικός Φιλολογικός Σύλλογος.

Συνεδρία της 28 Ιουνίου.

Προεδρεία Δ. Μαλιάδου. Ἀναβληθείσης τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας, ὁ γεν. γραμματεὺς κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδης ἀνακοινοῦται τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰς βιβλίων προσφοράς. Ἐκφράζονται αἱ εὐχαριστίαι τοῖς δωρηταῖς. Εἶτα μετὰ τὰς ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας παρατηρήσεις καὶ ἀλλας τινὰς ζητήσεις, ὁ κ. πρόεδρος ὑποβάλλει διαφόρους σκέψεις καὶ προτάσεις τοῦ προεδρείου, ὃν αἱ κυριωτάται περὶ τῆς Ζωγραφείου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ ἐν Νικοπόλει τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Εὖ αὐθιείου παρθεναγωγέαν, ὑπὲρ οὗ ἐγκρίνεται ὅπως παραγωρθῇ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ τοῦ παρελθόντος ἔτους χορηγία. Ἀκολούθως ὑποβληθέντος τοῦ προπολογισμοῦ τοῦ ἀρξαμένου ἔτους 1893—94, ἀνακοινοῦται ὑπὸ τοῦ γεν. γραμματέως ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἀναστ. Χρηστίδου περὶ τῆς ἀραβικῆς λέξεως *I eit*, ἡτοι ἐγένετο θέμα συζητήσεως ἐν προτέραις συνεδρίαις μεταξὺ τῶν κ.κ. Μ. Ηφανίκα, Κ. Περδικίδου καὶ Μ. Κεφάλα. Ὁ κ. Χρηστίδης γράφει ὅτι ἀραβομαθὴς λόγιος διεβεβαίωσετο αὐτὸν ὅτι ἡ λέξις *beit* σημαίνει οἴκον, ἤτοι κατοικίαν ἀνθρώπων καὶ ἄμα καὶ στίγμα ποιήματος, οὐχὶ δὲ ποίημα καθόλου, ὡς εἶπεν δ. κ. Περδικίδης.

Ο. κ. Εὐστ. Ποππέσκος λαβὼν τὸν λόγον εἶτα ἀναγινώσκει τὴν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ τῶν φώσων μυθογράφου Κριλώφ. Ἐν αὐτῇ εξῆτασε τὰ ἔργα τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως καὶ τὸν βίον αὐτοῦ, κατεδειξε δὲ τὴν μεγάλην ἀξίαν αὐτῶν ὑπὸ φιλολογικὴν ἐποψίν καὶ τὴν ροπὴν ἣν οἱ μῦθοι αὐτοῦ ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ λακοῦ καθόλου, οὐχί γάριν καὶ λαϊκαὶ ὑπάρχουσιν αὐτῶν ἐκόσεις πρὸς τὰς πολυτελεστάταις. Ὁ ἀγορητὴς ἀνακοινοῦται διαφόρους γνώμας ρώσων κριτικῶν περὶ τοῦ Κριλώφ καὶ τινας μύθους, παραφράζων αὐτοὺς ἐκ τοῦ ρωτικοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀναγνώσματος δ. κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδης συγχαίρει τῷ ἀγορητῇ ἐπὶ τῷ ἀναγνώσματι αὐτοῦ, ἔξαιτεῖται δὲ παρ’ αὐτοῦ, γνωσκόντος τὴν φωτικήν, ὅπως μὴ περιορισθῇ ἐν μόνῳ τῷ Κριλώφ, περὶ οὗ οὐχὶ τὸ πρῶτον γίγνεται λόγος ἐν τῷ Συλλόγῳ, διότι πρὸ πεντεκαίδεκα ἑτῶν ἀνάγνωσμα ἐπίσης ἐποιήσατο δ. κ. Στεφ. Καρρεθεοδωρῆ, περὶ αὐτοῦ, παραθεὶς ἄμα καὶ τινας μύθους, ἐν οἷς καὶ τὸν τῶν Χηνῶν, μεταφράσεως γενομένης τῷ 1848, αὐτὸς δὲ δ. κ. Ποππέσκος κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ὥσπερτως περὶ αὐτοῦ ἐπραγματεύσατο, ἀλλὰ ποιήσαται τῷ Συλλόγῳ λόγον περὶ ἄλλων τε ρώσων συγγραφέων καὶ ιδίᾳ περὶ τοῦ πολλοῦ Τολστόγη, περὶ οὗ πολὺς ἐγένετο ἀρτί καὶ γίγνεται λόγος ἐν Εὐρώπῃ. Πρὸς δὲ δ. κ. Ἀνδρεάδης παρακαλεῖ ὅπως ἀνακοινωται δ. κ. Ποππέσκος καὶ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας μελέτας περὶ ἃς ἀσχολοῦνται νῦν οἱ ἐν Ρωσίᾳ, θέμα δὲ ἐχούσας τὴν βιζαντινὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ιστορίαν.

Μετὰ ταῦτα δ. κ. πρόεδρος εὐχαριστεῖ τῷ κ. Ποππέσκῳ, ἀγγείλας δὲ ὅτι αἱ συνεδρίαι τοῦ Συλλόγου ἔνεκα τοῦ θέρους διακόπτονται μέχρι τοῦ φθινοπώρου, διαλύει τὴν συνεδρίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρῆν πολὺ ἀκροστήριον, ὑπὲρ καθωράζειν οὐκ ὀλίγαι δέσποιναι καὶ δεσποινίδες.

Ἐταιρεία τῶν μεδαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ἐταιρείας ταύτης, τοῖς δημοσιευθεῖσιν ἐν τῷ προτέρῳ τεύχει, ἐγένετο λόγος περὶ δύο ἀνακοινώσεων, τῆς μὲν γενομένης ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Πανταζίδου «Περὶ τῶν παρ’ ἡμῖν παιδαγωγικῶν κατὰ τὸν ΙΖ’ αἰῶνα», τῆς δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Μάρκου Βασιλείου «Περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Ι’ αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἀλλοιώσεων τῆς μουσικῆς γραφῆς». Ἐπιφυλασσόμενοι ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει νὰ παράσχωμεν περὶ ληψῆς τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Πανταζίδου, δημοσιεύουμεν ὥρις τοιαύτην τῆς τοῦ κ. Μ. Βασιλείου.

Ἀρχόμενος δ. κ. Μ. Βασιλείου τῆς μελέτης αὐτοῦ παρατηρεῖ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς μουσικῆς εἴναι εξ ἑκείνων ἀτινα καὶ ὀλιγώτερον καὶ ἀδεξιότερον παρ’ ἡμῖν εξητάσθησαν, διότι αἱ μέγιστες τοῦδε συζητήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περιωρίσθησαν ἐν τῇ θεωρίᾳ, τινῶν μὲν ἀγωνιζομένων ν’ ἀποδέξασι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμέραν μουσικὴν ἀμεσον συνέγειν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τινῶν δὲ πάντα τούναντίον φρονούντων καὶ κηρυσσομένων κατ’ αὐτῆς ὡς δημίεις καὶ παρεσάκουτον. Τὸ ζήτημα δέοντα κατὰ τὸν κ. Μ. Βασιλείου ν’ ἀργήσῃ ἀπὸ τῆς πράξεως, τιθεμένης ὡς βάσεως τῆς εξετάσεως καὶ μελέτης τῶν πολλακοῦ σωζομένων ἀρχαίων μουσικῶν κωδίκων. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης ὁριώμενος εἰσέργεται εἰ; τὴν οὐδίσιαν τοῦ θέματος αὐτοῦ, τούτεστιν εἰς τὴν εξέτασιν τῶν μουσικῶν γειτοργάφων ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς κατ’ ἐποχὰς ἀπαντώσης παραγματικῆς. Ἐξ ἡδη γραφῆς ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν παρετέρησεν δ. κ. Μ. Βασιλείου, ἀσχολούμενος ἀπὸ μακροῦ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ δὴ καὶ ἐσχάτως επισκεψάμενος τὰς διατημοτέρες τῶν τε «Ἄθω βιβλιοθήκην» δείχματα δὲ τῶν διαφόρων τούτων γραφῶν διὰ τῶν αὐτῶν μὲν ἐκάστοτε σημείων παρισταμένων, ἀλλ’ ὑπὸ τύπου καὶ πλοκὴν διάφορον παρουσίασε, κινήσαντα τὴν περιέργειαν τῶν παρισταμένων καὶ αὐτῶν δὴ τῶν μουσικοῦ διασκάλων, καθότι τὰ ἀρχαιότερα τούτων εἰσὶ σπάνια. Τέμνησε τὴν παραδοσιν, καθ’ ἣν εἰς Ιωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἀποδίσται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πρώτου μουσικοῦ συστήματος, ἐπισχὼν ὅμως εἰς τὴν παραδογὴν ἡ καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς παραδοσεως ταύτης δι’ οὓς ἀνέψερε λόγους. Ἀνεκόνωσε τὴν ἀποκάλυψιν ἐν τινὶ τῶν κωδίκων τοῦ δεκάτου αἰῶνος σημειώσεως, ἐν ᾧ ἀπαριθμοῦνται τὰ πρῶτα μουσικὰ σημαδόφυνα, ὃν πολλὰ ἀποτελούμενα ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ἀλφαρθήτου. Πειριγάρψας δὲ ἐν διλήγοις τὸν κατ’ ἐποχῆς τύπον τῆς μουσικῆς γραφῆς, εἰσέργεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐρμηνείας αὐτῆς, εἰς δὲ ἐν πρώτης ὅμεως προσέκρουσαν καὶ ὀλίγαι μέγιστες τοῦδε καὶ προκατειλημέναι, οὕτως εἰπεῖν, ἔρευναι, διότι πάρα πᾶσιν ἐπιγηματίσθη ἡ πεποιθησίς ὅτι ἡ ἀρχαία μουσικὴ γραφὴ ἦν συμβολικὴ καὶ ἡ ἐμμηνεία ταύτης καθίσταται νῦν ἀδύνατος ἀνεύποτος προφορικῆς διδασκαλίας. Ως πρὸς τοῦτο δ. κ. Μ. Βασιλείου δικαιοῖ μὲν τοὺς ὅπωσδέποτε ἀποληφρήσαντας, διότι ὄντως τὸ ζήτημα ἐκ τῶν δυσχερεστάτων παρίσταται, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὰς ἐρεύνας αὐτοῦ τεχνικὴ μὲν περὶ μουσικῆς πραγματεία σαφής καὶ μεθοδικὴ οὐδεμίᾳ ὑπάρχει, τούταντον δὲ αἱ σοζόμεναι, καὶ τοιαύτας ἀναφέρει τρεῖς τοῦ ΙΕ’ αἰῶνος ὑπὸ αὐτοῦ ἀποκαλυψθεῖσας, μαρτυροῦσσι διότι καὶ κατὰ τοὺς ἀπωτέρους ἑκείνους γρόνους οὐ σμικρὰ ἐπεκράτει σύγχυσις ίθεων καὶ διαφωνία γνωμῶν ὡς πρὸς τὴν ἐμμηνείαν τοῦ μουσικοῦ ἑκείνου συστήματος, καθ’ ὃ ἀνέγνω προσώμων μουσικῆς πραγματείας τοῦ κατὰ τὸν ΙΕ’ αἰῶνα ἀκμάσαντος Μακούη τοῦ Χρυσάφη, λαμπαδαρίου τοῦ ναοῦ τῆς

τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἀλλ' ὅμως ὡς πρὸς τὴν γνώμην ὅτι τὸ ἀρχαῖον σύστημα ἦν ὅλως συμβολικὸν καὶ ὅτι συνκπόλετο καὶ πᾶσα ἐλπὶς πρὸς οἰανδήτινα κατάληψίν καὶ ἐρμηνείαν τούτου ἐνίσταται, φρονῶν τούναντίον ὅτι τοῦτο ὑπέκειτο εἰς νόμους ὥρισμάνους, παρερμηγευθέντας μεταγενεστέρως καὶ ὅτι ἀνάγκη εξαγτλήσεως ὅλων τῶν προσπαθεῶν καὶ μέσων, ἂτινα δύνανται ν' ἀγάγωσιν εἰς τὸ ποθητὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα. Καὶ ἐπὶ τοῦ καθηρῶς δὲ τεχνικοῦ τούτου θέματος δ. κ. Μ. Βασιλείου φάνεται σχηματίσας διὰ τῶν πολυχρονίων αὐτοῦ μελετῶν γνώμην τινα, ἢντις ἐπιφυλάσσεται νὰ εξενέγκῃ ἐν ιδίᾳ πραγματείᾳ πρὸ τῶν ἔρμαδίων νὰ κρίνωσι ταύτην.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΑ. — Αἱ πρώτης ἁμηνίαιν τοῦ σχηματισμοῦ τῶν παγάνων καὶ τῶν πιθανῶν αἵτινα τῶν παγιτωνῶν τῆς Γῆς περιστών ἐπιστημονικαὶ θεωρίαι.

Συνῳδά τῇ ὑμετέρᾳ ὑποσχέσει προοβαίνοντες σῆμερον εἰς τὸν σύντομον ἀναγραφὴν τῶν συνθηκῶν τῆς ἐμφανίσεως τῶν παγάνων καὶ τῶν πρὸς ἐργανείαν τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑμετέρου πλανήτου διατυπωθεισῶν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν, ἀναγκαῖον νομίζουμεν νὰ σημειώσωμεν ἐν προοιμίῳ ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τῶν γεωλόγων ὑπῆρχεν ἐποχὴν, καθ' ἥν ἡ ἐκτασίς τῶν παγάνων ὑπονθήτηρα τῆς συγκρόνου καὶ ὅτι, ἐν παραδείγματι, ὀλόκληρος ἡ δυτικὴ Εὐρώπη καὶ ίδια ἡ Γαλλία ἐκαλύπτετο ποτὲ ὑπὸ παχέος στρώματος πάγου, ὅτι δὲ ἡ πρώτη γεωλογικὴ ἐποχὴ, εἰς ἥν ἡ ἐπιστήμη ὑπονθήτηρα τὸ δώδεκα εὐκάρυως τὸ ὄνυμα τῆς παγετώνος περιέχεται μεταξὺ τοῦ τέλους τῆς τριτογενοῦς καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου ὑ μᾶλλον κατὰ τὸν ἀρχὴν τῆς δευτέρας ταύτης. Κατὰ τὸν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπαντεῖς οἱ ὀρεινοὶ ὅγκοι τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, οἱ τῶν Βοσγίων καὶ τοῦ Ιουράσου, τῶν Ἀλπεων, τῶν Πυρηναίων καὶ οἱ λοιποί, ἥσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ πάγου· οἱ παγῶνες τῶν Ἀλπεων ἐκάλυπτον ἀπασαν τὸν Ἐλβετίαν καὶ διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ροδανοῦ κατήρχοντο μέχρι τῆς Λυών· οἱ τῶν Πυρηναίων ἐξετείνοντο ἐπὶ τὸν πεδιάδων μέχρι τοῦ σχετικῶς μικροῦ ὄχους τῶν 200 μέτρων, στρώμα δὲ πάγου καὶ χιόνος ἀδιαλείπτου ἐξετείνετο, κατὰ τὸν γνῶμην τοῦ καθηγοῦ τοῦ Luyell νὰ μετρηθῇ οὐχὶ διὰ δεκάδων, ἀλλὰ διὰ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἑτῶν, διεδέξατο ἐποχὴν, καθ' ἥν οἱ παγῶνες, ἔνεκα τῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας, βαθμοδὸν καὶ ἐν μέρει ἥψανθισθον· εἴτα ἐπανῆλθε καὶ πάλιν, ἀλλὰ μετὰ μικροτέρας ἐντάσεως, νέα τῶν αὐτῶν φαινομένων ἀνάπτυξις, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι μό-

γον κατὰ τὸν τεταρτογενοῦς περιόδον δυνατόν νὰ διακριθῶσιν οὐχὶ μία, ἀλλὰ δύο παγετώδεις περιόδοι. Ἐὰν δὲ ληφθῶσιν ὑπὸ ὅψει αἱ ἐντὸς τῶν τελευταίων ἑτῶν ὑπὸ τοῦ Ramsay καὶ ἀλλων γενόμεναι ἔρευναι ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τεταρτογενοῦς στρώματος γεωλογικῶν περιόδων, καθ' ἄς καθίσταται κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ὑπτὸν ἀναμφισβήτητος ἡ ἐνέργεια τῶν παγάνων κατὰ τὸν κρόνον τῆς περιόδου τῆς περιόδου, ἐν τῷ ἄνω μειοκαίνῳ, ἐν τῷ ἡώκαίνῳ, ἐν τῷ ἀνθρακοφόρῳ καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ δεθονιακῷ κοιτάσματι, ἀγεταὶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ συμπέραδμα ὅτι οὐδόλως πρόκειται περὶ μοναδικῆς παγετωδού περιόδου τοῦ ὑμετέρου πλανήτου, ἀλλὰ περὶ σειρᾶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ὑπτὸν πολυπλοκοῦς δύοιων περιόδων, αἵτινες ἀρισταὶ ὑπὸ τοῦ κ. Vézian ὀρίζονται διὰ τῶν ἔξις: «Παγετώδη περιόδον λέγοντες ἐννοοῦμεν ἐποχὴν, καθ' ἥν ἡ θερμοκρασία ὑπέστη στιγματίσας κατάπτωσιν ικανὴν εἰτε πρὸς ἐμφάνισιν τῶν παγάνων, ἐάν δὲν ὑπῆρχον οὔτοι κατὰ προγενεστέραν ἐποχὴν, εἴτε πρὸς παροχὴν αὐτοῖς μείζονος ἐκτάσεως, ἐάν ἥπον ὑφίσταντο».

“Ἡδη γεννᾶται τὸ ζήτημα: ἐκ τίνων μετεωρολογικῶν ἡ φυσικῶν περιστάσεων ἐξαρτᾶται ὁ σχηματισμὸς τῶν παγάνων ἡ τῶν ἀδιαλείπτων χιόνων; — Ἡ εἰς τὸν ἐργάτην ταύτην ἀπόκοιτις φαίνεται ἐκ πρώτης ὅψεως εὐχεροῦς καὶ πρόσχειρος. — Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ πάρῃ ἐν τῇ ὁρεινῇ ζώνῃ, ἐν ἥν ὁ παγὼν σχηματίζεται, ἀφθονος πτῶσις χιόνος, ἥτις συσσωρευμένη εἰς ικανῶς μεγάλας μάζας νὰ δύναται ν' ἀντιστῆῃ εἰς τὸν κατὰ τὸν θεριγνὸν περιόδον συνεπίᾳ τῆς ήλιακῆς ἀκτινοβολίας ἐξάτμισιν καὶ τῆξιν. Ἄλλ' αἱ περιστάσεις, ἐξ ᾧ ἐξαρτᾶται ἡ ἀφθονος πτῶσεις τῶν χιόνων, εἶνε πολλαὶ καὶ διάφοροι. Ἐπὶ πολὺ ἐνομίζετο ὅτι δὲν χιονίζει κατὰ θερμοκρασίας κατωτέρας τῶν — 150, εἰς τὸν ἐσφαλμένην δὲ ταύτην ιδέαν ἀφοροῦν ἐδόθη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ψυχρότεροι τῆς Εὐρώπης ἄνεμοι προέρχονται ἐκ χωρῶν, ὃν ἡ ἀτμόσφαιρα ἐλαχίστην ἐνέχει ποσότητα ὑδατος. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν Σιβηρίᾳ, ἐν ἥ, ὡς γνωστόν, ἡ θερμοκρασία ὑφίσταται σημαντικὰς ταπεινώσεις, συμβαίνοντάς πάντοτε καθ' ἥν ἐποχὴν ὁ οὐρανὸς εἶνε αἴθριος καὶ καθαρός. Ἄλλ' ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ἡ τῆς χιόνος ἐλλειψίς δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ταπεινῆς θερμοκρασίας, εἶνε ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μόσχᾳ εἶδον πίπτουσαν τὸν χιόνα, ἐνῷ τὸ θερμόμετρον ἐσημεῖσον — 220, ἐν Jakoutsk δὲ ἐμετρήθησαν ἀπὸ τοῦ 1845 μέχρι τοῦ 1854, πλειόνες τῶν 20 ὑμερῶν, καθ' ἄς ἐχιόνιζεν, ἐνῷ ἡ θερμοκρασία ἥτο κατωτέρα τῶν — 370, μάλιστα δέ, κατὰ ιανουάριον τοῦ 1854, τὸ φαινόμενον τοῦτο παρήχθη, τῆς θερμοκρασίας σύστησης — 460. Ἐκ τούτων ἐπεται ὅτι οὐδὲν κατώτερον ὅριον ὑφίσταται εἰς τὸ δυνατόν τῆς πτῶσεως τῆς χιόνος καὶ ὅτι πρὸς παραγωγὴν αὐτῆς ἀπαιτεῖται μόνον ἡ ἐν ταῖς ὑποθεβλούμεναις εἰς τὸν ἐπιρροὴν τῆς καταψύξεως ἀτμοσφαιρικαῖς μάζαις παρουσία τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ὑδατος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὑδατομός οὔτοις οὐδὲν ἀλλο εἶνε ἡ τὸ προϊόν τῆς ἐκταμίσεως τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν μεγάλων λιμνῶν ἐνεργείᾳ τῆς ήλιακῆς ἀκτινοβολίας, ἐπιτρέπεται νὰ